REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-10299/2023-41

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji Sanji Grgurić Hojski, u pravnoj stvari tužitelja Darina Jankovića, OIB 26436525033 iz Zagreba, Savska cesta 161, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Kalauzu, odvjetniku u Zagrebu protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupan po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 17. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika Lucije Mužek, odvjetničke vježbenice, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje u tekstu: ZPP), 2. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba iz čl. 5. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 sklopljenog 12. lipnja 2006. između tužitelja Darina Jankovića, OIB 26436525033 iz Zagreba, Savska cesta 161, kao korisnika kredita i tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, kao kreditora, u dijelu kojim se navodi: "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 isplatiti tužitelju Darinu Jankoviću, OIB 26436525033 iz Zagreba, Savska cesta 161 na osnovi ništetne odredbe iz stavka I. ove presude iznos od 1.201,37 eura s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 19. srpnja 2006. do isplate sve po stopi koja se do 31. prosinca 2007. obračuna po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope

koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Utvrđuju se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba iz čl. 8. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 sklopljenog 12. lipnja 2006. između tužitelja Darina Jankovića, OIB 26436525033 iz Zagreba, Savska cesta 161, kao korisnika kredita i tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, kao kreditora, u dijelu kojim se navodi: "U slučaju prijevremene ili konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 441,73 EUR (3.328,21 kn) s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 18. rujna 2020. pa do isplate na osnovi ništetne odredbe iz stavka III. ove presude.

V. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 naknaditi tužitelju Darinu Jankoviću, OIB 26436525033 iz Zagreba, Savska cesta 161 trošak ovog postupka u iznosu od 1.839,03 eura sa zateznim kamatama tekućim od 2. studenoga 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj Darin Janković (dalje u tekstu: tužitelj) u tužbi navodi da je tuženikom sklopio 12. lipnja 2006. u Zagrebu ugovor o kreditu broj 016 1470/2006 solemniziran kod javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba pod brojem OU-1378/06 kojim mu je tuženik odobrio stambeni kredit u iznosu od 156.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan isplate kredita, i to na rok od 20 godina, u 240 mjesečna anuiteta. Člankom 5.st.2. propisano je kako se prije isplate gore navedenog kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita. Tuženik je tužitelju za tu naknadu obrade kredita naplatio 18. srpnja 2006. iznos od 10.052,40 kn. Odredbe troškova naknade obrade zahtjeva i administracija kredita, kao i visini istih tuženik je unio bez da su stranke o istoj pojedinačno pregovarale, protivno odredbama čl. 95. i 96. Zakona o zaštiti potrošača, što također ima za posljedicu ništetnost ove odredbe. Naime, niti iz ugovora, niti iz otplatnog plana nije vidljivo na što se točno odnose ovi troškovi (koje je tužitelj snosio u cijelosti), budući je tuženik kao institucija koja se bavi davanjem kredita imala i ima zaposlenike koji se bave obradom zahtjeva ugovora, i koji su zaposleni u tu svrhu, a tuženik je zasigurno zaključio više stotina ovakvih kredita na istom obrascu, pa je nejasno koje posebne troškove je tuženik mogao imati kod zaključenja ovog konkretnog kredita. Prema tome ova ugovorna odredba nije niti jasna, niti određena, a niti odrediva. Nadalje, člankom 8.st.2. predmetnog ugovora propisan je način prijevremene isplate kredita da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, kojim je kreditor ovlašten zaračunati naknadu sukladno odluci o naknadama za usluge tadašnjeg

prednika tužitelja Hypo-Alpe Adria-Bank d.d. Tužitelj je 17. rujna 2020. tuženiku na ime ove naknade za prijevremenu isplatu kredita isplatio iznos od 3.328,21 kn. Navedena odredba predmetnog ugovora o kreditu kojima je određena obveza plaćanje naknade za prijevremenu isplatu istoga kredita su ništetne što ima za posljedicu primjenu predmetnog ugovora o kreditu oslobođenog učinaka povrata iznosa naknade za prijevremenu isplatu kredita. Slijedom navedenog tužitelj predlaže utvrditi ništetnom i bez pravnog učinka nepoštenu odredbu iz čl.5.st.2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 sklopljenog 12. lipnja 2006. između tužitelja i tuženika u dijelu kojim se navodi:”Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.” te naložiti tuženiku isplatiti mu iznos od 1.334,18 EUR (10.052,40 kn) s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 19. srpnja 2006. pa do isplate. Nadalje, predlaže utvrditi i ništetnom i bez pravnog učinka nepoštenu odredbu iz čl.8.st.2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 sklopljen 12. lipnja 2006. između tužitelja i tuženika u dijelu kojim se navodi:”U slučaju prijevremene ili konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“ te naložiti tuženiku isplatiti mu iznos od 441,73 EUR (3.328,21 kn) s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 18. rujna 2020. pa do isplate. Traži i naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Tuženik Addiko Bank d.d. (dalje u tekstu: tuženik) u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužitelja te osporava osnovanost i visinu tužbu i tužbenog zahtjeva. Smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama ugovora o kreditu, tužitelj je bio upoznat sa svim značajkama odredaba ugovora o kreditu. Ugovorne strane su prije sklapanja ugovora pregovarale i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi. Odredba o naknadi za obradu zahtjeva je jasna, lako uočljiva i razumljiva te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Ističe da je bilo dopušteno ugovarati naknadu za prijevremenu otplatu kredita kao i naknade za obradu kredita. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja. Tužitelj je dobrovoljno pristao i na sklapanje predmetnog ugovora o kreditu, te na sve odredbe ugovora s obzirom da ni u jednom trenutku nije zatražio izmjenu ijedne ugovorne odredbe, refinanciranje kredita ili raskida ugovora. Osporava zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj podneskom od 7. studenoga 2024. konačno uređenim tužbenim zahtjevom predlaže utvrditi ništetnom i bez pravnog učinka nepoštenu odredbu iz čl. 5. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 sklopljenog 12. lipnja 2006. između tužitelja i tuženika u dijelu kojim se navodi: ”Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita.” te naložiti tuženiku isplatiti mu iznos od 1.201,37 eura s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 19. srpnja 2006. pa do isplate. Nadalje, predlaže utvrditi i ništetnom i bez pravnog učinka nepoštenu odredbu iz čl.8.st.2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 sklopljen 12. lipnja 2006. između tužitelja i tuženika u dijelu kojim se navodi: ”U slučaju prijevremene ili konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“ te naložiti tuženiku isplatiti mu iznos od 441,73 eura s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 18. rujna 2020. pa do isplate.

Traži i naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

4. U dokaznom postupku sud je izveo dokaze uvidom u ugovor o kreditu broj 016-1470/2006 od 12. lipnja 2006. (list 5-12 spisa), popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30. rujna 2015. (list 13-16 spisa), obavijest o ukupno plaćenoj glavnici, redovnoj kamati, zateznoj kamati i troškovima za razdoblje od 1. kolovoza 2016. do 17. rujna 2020. (list 17 spisa), obavijest o prijevremenom zatvaranju (list 18 spisa), pregled prometa za klijenta po ugovoru o kreditu broj 066-53079909, partija 53079909 (list 19-24 spisa), troškove likvidnosti (list 37-75 spisa), saslušana je svjedokinja Lidija Blažević (list 138-139 spisa) i tužitelj (list 139 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po Ručević vještačenja d.o.o. (list 145-147 spisa), usmeno je saslušan vještak Zrinko Ručević (list 178-179 spisa).

4.1. Nije prihvaćen prijedlog tužitelja da se pozove tuženika na dostavu primjerka ugovora o kreditu broj 066-53079909 broj partije 0053079909 jer je tužitelj navedeni dokaz predložio nakon zaključenja prethodnog postupka, suprotno odredbi čl. 299. st. 2. ZPP-a. Naime, tužitelj je imao na raspolaganju dokumentaciju prilikom podnošenja tužbe iz koje je već tada mogao vidjeti da se obavijest tuženika 13. rujna 2023. odnosi na ugovor broj 066-53079909, broj partije 0053079909, a ne na utuženi ugovor broj 016-1470/2006 od 12. lipnja 2006. pa je mogao već uz tužbu, najkasnije do zaključenja prethodnog postupka, predložiti sudu pribavu navedenog ugovora uz dostavu dokaza da sam to nije mogao pribaviti od tuženika. Tužitelj je uz tužbu priložio i obavijest o prijevremenom zatvaranju od 15. rujna 2020. u odnosu na ugovor broj 066-53079909, broj partije 53079909 kao i pregled prometa za klijenta, no sve do podneska od 15. lipnja 2026. tužitelj nije isticao da je riječ o aneksu utuženog ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 od 12. lipnja 2006. pa je riječ i o iznošenju novih činjenica suprotno odredbi čl. 299. st. 2. ZPP-a koje sud nije uzeo u obzir sukladno čl. 299. st. 3. ZPP-a.

5. Sud je donio odluku temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP – a te je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim dijela odredbe čl. 5. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 od 12. lipnja 2006. koji glasi: ”Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita u odnosu na naknadu za trošak obrade kredita te posljedično tome zahtjev za isplatu iznosa naplaćene naknade od 1.201,37 eura sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja navedene naknade, tj. od 19. srpnja 2006. do isplate, kao i zahtjev za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 8. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 od 12. lipnja 2006. u dijelu kojim se navodi ”U slučaju prijevremene ili konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“ te posljedično tome zahtjev za isplatu iznosa naplaćene naknade za prijevremenu otplatu u iznosu od 441,73 eura sa zateznim kamatama tekućim od 18. rujna 2020. do isplate.

7. Među strankama nije sporno da su 12. lipnja 2006. sklopile ugovor o kreditu broj 016-1470/2006 kojim je tuženik odobrio tužitelj iznos od 156.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan isplate kredita, i to na rok od 20 godina u 240 mjesečna anuiteta.

7.1. Nije sporno, a proizlazi i iz ugovora da je u članku 5. pod nazivom Troškovi ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % iznosa kredita. Ugovoreno je i da se korisnik kredita obvezuje snositi sve javnobilježničke troškove, sudske troškove i pristojbe kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje ugovora i naplatu tražbina iz istog.

7.2. Nije sporno, a proizlazi i iz ugovora da je u članku 8. pod nazivom Prijevremena otplata kredita ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje 30 dana unaprijed te da je u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe –Adria-Bank d.d.

8. Sporno je jesu li ništetne odredbe čl. 5. st. 2. i čl. 8. st. 2. ugovora o kreditu kako to tužitelj tvrdi te ima li tužitelj posljedično tome pravo na isplatu utuženih iznosa plaćenih tuženiku temeljem spornih odredbi i je li tužiteljevo potraživanje u zastari.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi da mu je kredit bio potreban radi rješavanja stambenog pitanja, odnosno kupnje stana u kojem je stanovao dugi niz godina. Navodi da isti stan nikada nije iznajmljivao. Kada je došao kod tuženika, ističe da nije bilo moguće pregovarati oko odredaba o ulaznoj i izlaznoj naknadi te mu nitko nije niti rekao što te naknade obuhvaćaju, kakve to točno troškove i zašto konkretno u toj visini. Navodi da su mu u banci rekli da je to tako određeno, upravo kako je i rekla saslušana svjedokinja Blažević. Rate kredita uplaćivao je osobno.

10. Iz iskaza svjedokinje Lidije Blažević, proizlazi da je 2006. godine bila kreditni referent kod tuženika, ali da danas više nije zaposlena kod tuženika. Kada joj je dan na uvid ugovor o kreditu (list 5-11 spisa), navela je da se na istome ne nalazi njen potpis te istakla da se radi o špranciranom ugovoru o kreditu. Nije joj poznat prisutni tužitelj te se ne sjeća ovog ugovora. Navodi da su općenito naknade banci (pa tako i ulazna i izlazna naknada), bile unaprijed određene od strane banke te se o istima nije moglo pojedinačno pregovarati.

11. Iskaz tužitelja u cijelosti je prihvaćen jer je uvjerljiv i logičan, a tuženik ga navodima tijekom postupka nije doveo u sumnju. I iskaz svjedokinje Lidije Blažević u cijelosti je prihvaćen jer je uvjerljiv i logičan, suglasan navodima tužitelja da se o odredbama o ulaznoj i izlaznoj naknadi s tuženikom nije moglo pregovarati i da je riječ o špranciranom ugovoru tuženika.

12. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, “Narodne novine” broj 96/2003. i 46/2007., dalje: ZZP/2003). potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

12.1 Iz ugovora o kreditu broj 016-1470/2006 razvidno je da je tužitelj istog sklopio kao fizička osoba za kupovinu stana, a iz njegovog u tom dijelu prihvaćenog iskaza proizlazi da mu je kredit bio potreban za stambeno zbrinjavanje pa je stoga razvidno da tužitelj ima status potrošača, a koju tvrdnju tuženik ničim nije doveo u sumnju. Za dokazivanje suprotnoga, teret dokaza bi bio na tuženiku u smislu odredbe čl. 219. ZPP-a, a koju činjenicu tuženik nije dokazao do okončanja ovog postupka.

13. Teret dokaza o postojanju pojedinačnih pregovora u odnosu na unaprijed sastavljenu spornu ugovornu odredbu je na tuženiku (čl. 81. st. 2. ZZP/2003). Tužitelj je u iskazu negirao bilo kakve pregovore o toj odredbi, dok je tuženik na tu okolnost predložio saslušanje svjedokinje Lidije Blažević koja je pak u iskazu potvrdila tvrdnje tužitelja da se o odredbama o naknadi (pa tako i o tzv. ulaznoj i izlaznoj) nije moglo pregovarati, već su bile unaprijed određene od strane banke. Slijedom navedenog, tuženik nije uspio dovesti u pitanje zakonsku presumpciju iz članka 81. stavka 2. ZZP/2003, da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, već je saslušana svjedokinja navedeno upravo potvrdila.

14. Sporne ugovorne odredbe o naknadi ne definiraju glavni predmet obveze tužitelja te je riječ o odredbama bez koje sporni ugovor o kreditu može nastaviti obvezivati stranke pa stoga, nije riječ o ugovornim odredbama koje su izuzete iz testa poštenosti u skladu s člankom 84. ZZP/2003.

15. Sporna ugovorna odredba sadržana u čl. 5. st. 2. ugovora lako je uočljiva te je jasno i razumljivo sastavljena. Ta je odredba omogućavala tužitelju da precizno procijeni ekonomske posljedice koje iz te odredbe za njega proizlaze pa je riječ o odredbi koja je transparenta u smislu članka 85. ZZP/2003.

16. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno utvrdi visinu jednokratne naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe (1,25 % od iznosa odobrenog kredita), sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

17. U okviru ocjene poštenosti, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/2003 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

18. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba iz čl. 5. st. 2. poštena, uz primjenu članka 83. ZZP/2003 potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora), vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

19. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavka 1. ZZP/2003, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da sama ugovorna odredba članka 5. st. 2. ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženoj usluzi i nastalom trošku naplate naknade na koji se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je za iznos naknade tužitelju umanjen iznos kredita, kako to proizlazi iz same ugovorne odredbe, koji je tužitelju stoga stavljen na raspolaganje, ne u ugovorenom nego u umanjenom iznosu, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima da je na nju mogao utjecati.

20. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi s jedne strane i troškova koji na

temelju sporne odredbe terete potrošača s druge strane (1,25 %). Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

21. U skladu s člankom 59. stavkom 1. točkom 3. ZZP/2003 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

22. Nije sporno da ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem naknade iz čl. 5. st. 2. naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi niti je razumno zaključiti da se troškovi obrade kreditnog zahtjeva i odobrenja kredita namiruju naknadom koja ovisi o visini odobrenog kredita kad je jasno da je riječ o troškovima koji ne ovise o toj visini jer su jednaki za sve kredite neovisno o iznosu u kojem su odobreni.

23. Zbog toga se može zaključiti da su (nepoznati) troškovi koji su na ovaj način prebačeni na tužitelja nerazmjerni kako u odnosu na postojanje troškova tako i u odnosu na visinu u kojoj su eventualno stvarno nastali posebno kad se uzme u obzir učinak ostalih odredbi ugovora o kreditu prema kojima je, neovisno o naknadi ugovorenoj u članku 5. st. 2. tog ugovora, tužitelj preuzeo i dodatnu obvezu primjerice snošenja troška javobilježničkih troškova, sudskih troškova i pristojbi te svih drugih troškova vezanih uz zaključenje ugovora i naplatu tražbina iz istog.

24. Imajući na umu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 5. st. 2. ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Ta ugovorna obveza koja ima učinak to da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 da dokazuje da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 1,25 % njegove visine, utječe, prema shvaćanju ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

25. Odredbom članka 87. stavkom 1. ZZP/2003 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

26. Nadalje, odredba o prijevremenoj djelomičnoj otplati kredita sadržana u čl. 8. st. 2. ugovora nije bila jasna, razumljiva i lako uočljiva jer nije sadržavala parametre za određivanje visine. Osim toga, tužitelj nije bio informiran na što se konkretno ta naknada odnosi te o toj naknadi nije mogao pregovarati, kako to jasno proizlazi iz prihvaćenog iskaza tužitelja i svjedokinje Blažević, niti je tužitelj bio informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi. Navedena odredba za tužitelja je bila nerazumljiva jer nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

27. Imajući na umu da je i odredba čl. 8. st. 2.. sadržana u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, u smislu članka 81. stavka 2. ZZP/2003, smatra se da je riječ o ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Teret dokaza o protivnom je na tuženiku, što tuženik s uspjehom nije dokazao jer su i tužitelj i svjedokinja Blažević negirali mogućnost pregovaranja o toj odredbi.

28. Iz teksta sporne odredbe čl. 8. st. 2. ugovora jasno proizlazi da je riječ o naknadi za uslugu prijevremene otplate kredita čije uvjete određuje tuženik sukladno svojoj Odluci o naknadama za usluge, no ovako paušalno određena naknada ne može se smatrati unaprijed dogovorenim iznosom stvarno pretrpljene štete, u smislu čl. 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 155/2023 i 69/2026, dalje u tekstu: ZOO).

29. Tužitelj nije prije ili u trenutku sklapanja ugovora obaviješten o troškovima koji se tom naknadom podmiruju, odnosno o uslugama koje se njome plaćaju, a ti troškovi i usluge, prema stavu ovog suda, koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi. Tuženik niti ne tvrdi da je tužitelja najkasnije u trenutku sklapanja ugovora stvarno informirao o spornoj odredbi na način na koji bi mu omogućio da, postupajući s pažnjom prosječnog potrošača, procijeni financijske posljedice koje za njega iz toga proizlaze, shvati prirodu usluga koje se pružaju kao protučinidba za troškove predviđene u navedenoj ugovornoj odredbi te provjeri da ne postoji preklapanje različitih troškova koji se predviđaju u ugovoru ili usluga za koje se ti troškovi plaćaju.

30. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

31. Odredbe članaka 1021. do 1024. ZOO ne predviđaju plaćanje jednokratne naknade prilikom korištenja kredita niti naknade za uslugu mogućnosti prijevremene otplate kredita, a takva obveza nije previđena niti tada važećim Zakonom o bankama ("Narodne novine", broj 84/2002. i 141/2006.). Iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje ovih naknada nije bilo predviđeno dispozitivnim odredbama koje se primjenjuju automatski niti prisilnim odredbama, već se plaćanje naknada moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjeni odredbi ZZP/2003 o zaštiti od nepoštenih ugovornih odredaba. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o jednokratnoj naknadi prilikom korištenja kredita i naknadi za uslugu mogućnosti prijevremene otplate kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

32. Okolnost da tužitelju banka, ovdje tuženik nije prezentirala o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u sporne naknade radi, okolnost da se radi o tipskom ugovoru te okolnost da se o tim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača pa su takve ugovorne odredbe ništetne u smislu odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03 zbog čega su sporne odredbe sadržane u izreci stavak I. i III. utvrđene ništetnim.

33. S obzirom na utvrđenu djelomičnu ništetnost predmetnog ugovora o kreditu sadržanu u odredbi čl. 5. st. 2. i čl. 8. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006, temeljem čl. 323. st. 1. ZOO i čl. 1111. ZOO tužitelju pripada pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetnih ugovornih odredbi.

34. Kako je među strankama bilo sporno u kojem iznosu su tužitelju naplaćene sporne naknade, provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Ručević vještačenja d.o.o.

35. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je ugovoreni iznos od 156.300,00 CHF prema srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita iznosio 724.137,90 kn, jednokratni troškovi obrade (1,25% od iznosa kredita) obračunani su i naplaćeni prilikom isplate kredita u iznosu od 1.201,37 EUR 18. srpnja 2006., a 17. rujna 2020. tužitelj je prijevremeno otplatio kredit pri čemu je obračunana i naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 441,73 EUR.

36. Na nalaz i mišljenje vještaka tužitelj nije imao primjedbi, dok je istom naknadno prigovarao tuženik na ročištu 16. prosinca 2025. navodeći da se tuženik naknadno očitovao i dostavio punomoćniku obavijest da u konkretnom slučaju nije naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 3.328,21 kn zbog čega je predložio usmeno saslušati vještaka.

37. S obzirom na navode tuženika, pozvan je vještak usmeno se očitovati te je vještak Zrinko Ručević u usmenom očitovanju naveo da je zaključio da je predmetna naknada za prijevremenu otplatu kredita plaćena u iznosu od 3.328,21 kunu (441,73 EUR) prema dokumentaciji priloženoj spisu predmeta, konkretno prema obavijesti tuženika s lista 17 spisa, odnosno lista 18 spisa, kao i prema pregledu prometa na listu 19-24 spisa. Iz navedenih se dokumenata vidi obračun troška upravo u iznosu koji je naveo u nalazu, međutim, usporedbom broja ugovora o kreditu koji je naveden u citiranim dokumentima (066-530-799-09) s brojem ugovora o kreditu priloženom na listovima 5-12 spisa (016-1470/2006) proizlazilo bi da se ne radi o istom kreditu, pri čemu dodatno ističe kako je predmetni ugovor o kreditu zaključen na iznos od 156.300,00 CHF, dok se dokumentacija koju je naveo odnosi na kredit koji je obračunat isključivo u kunama, što bi također upućivalo da se ne radi o dokumentaciji koja se odnosi na predmetni ugovor o kreditu. U tom smislu, iznos naknade za prijevremeni povrat u iznosu od 3.328,21 kuna (441,73 EUR), ne odnosi se na predmetni kredit.

38. Nalaz i mišljenje vještaka sud je u cijelosti prihvatio jer je jasan, stručan i obrazložen te utemeljen na dokumentaciji dostavljenoj u spis pri čemu je vještak argumentirano i jasno usmeno obrazložio zbog čega se iznos naknade za prijevremeni povrat u iznosu od 3.328,21 kuna (441,73 eura) ne odnosi na utuženi ugovor o kreditu broj 016-1470/2006 od 12. lipnja 2006., već na ugovor o kreditu broj 066-530-799-09. Dodatno je istaknuo kako je utuženi ugovor o kreditu zaključen na iznos od 156.300,00 CHF, dok se dokumentacija s lista 17 spisa, odnosno lista 18 spisa, kao i prema pregledu prometa na listu 19-24 spisa odnosi na kredit koji je obračunat isključivo u kunama, što također upućuje da se ne radi o dokumentaciji koja se odnosi na predmetni utuženi ugovor o kreditu.

39. Iz obavijesti o ukupno plaćenoj glavnici, redovnoj kamati, zateznoj kamati i troškovima od 13. rujna 2023. (list 17 spisa) proizlazi da se ista odnosi na ugovor broj 066-53079909, broj partije 0053079909. Isto proizlazi i iz obavijesti o prijevremenom zatvaranju od 15. rujna 2020. (list 18 spisa). Iz obje obavijesti proizlazi da je tužitelju u odnosu na povrat

kredita prema ugovoru o kreditu broj 066-53079909, broj partije 0053079909 naplaćena naknada za prijevremeni povrat 1,00 % u iznosu od 3.328,21 kn.

40. Iz pregleda prometa za klijenta od 13. rujna 2023. utvrđeno je da se isti odnosi na ugovor o kreditu broj 066-53079909, broj partije 0053079909 u odobrenom iznosu od 507.000,00 HRK koji je isplaćen tužitelju 31. kolovoza 2016.

41. Iz popisa uplata za namirenje obveza po kreditu od 2. studenoga 2023. (list 13-15 spisa) utvrđeno je da se isti odnosi na broj ugovora 016-1470/2006, broj partije 25310949 za razdoblje do 30. rujna 2015. te je iznos izvršenih uplata preračunat u EUR u iznosu od 87.208,67, izuzet je iznos od 1.283,78 eura, a preostao je iznos izvršenih uplata za zatvaranje kamate i glavnice preračunato u EUR po tečaju na dan uplate od 85.924,89 eura.

42. Slijedom navedenog, cijeneći dokumentaciju navedenu u točkama 39.-41. obrazloženja kao i prihvaćeni nalaz i mišljenje vještaka, sud je utvrdio da je tužitelju temeljem ništetne odredbe sadržane u članku 5. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006, broj partije 25310949 naplaćena naknada u iznosu od 1.201,37 eura 18. srpnja 2006. prilikom isplate kredita, dok tužitelj s uspjehom nije dokazao da mu je tuženik naplatio i naknadu temeljem ništetne odredbe čl. 8. st. 2. ugovora o kreditu broj 016-1470/2006, broj partije 25310949. Iz dostavljene dokumentacije kao i nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je iznos od 441,73 eura naplaćen 17. rujna 2020. kao naknada za prijevremenu otplatu kredita broj 066-53079909, broj partije 0053079909, a u odnosu na koji ugovor tužitelj niti je tvrdio niti je dokazao da je odredba kojom su stranke ugovorile naplatu te naknade ništetna zbog čega mu taj iznos nije mogao biti dosuđen.

43. Slijedom navedenog, tuženik je dužan isplatiti tužitelju iznos od 1.201,37 eura sa zateznim kamatama u skladu s čl. 1115. ZOO od dana nakon plaćanja naknade, tj. od 19. srpnja 2006. do isplate, sukladno traženju tužitelja jer je tuženik neosnovano stekao plaćeni iznos, dok je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 441,73 eura sa zateznim kamatama tekućim od 18. rujna 2020. do isplate.

43.1. Naime, u konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovornih odredbi zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora, što podrazumijeva nesavjesnost tuženika, slijedom čega tužitelju primjenom čl. 1115. ZOO pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja ulazne naknade u trenutku stavljanja kredita u otplatu, a kako tužitelj kamatu potražuje od dana nakon plaćanja, to mu je ista tako i dosuđena. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno čl.1. Uredbe o visini stope zatezne kamate te čl. 29. st. 2. ZOO.

44. Prigovor zastare tuženika nije osnovan jer zastara tražbine s osnove ništetne odredbi o ulaznoj naknadi sadržane u čl. 5. st. 2. ugovora počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Stoga nije protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO pa nije nastupila zastara novčane tražbine tužitelja po toj osnovi, kao niti zastara tražbine po osnovi ništetnosti jer je ništetnost tih odredbi utvrđena tek u ovom postupku.

45. Uzgred se upućuje i na ustaljeno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u pogledu početka tijeka roka zastare zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., a koje je izraženo i u brojnim revizijskim odlukama (Rev 953/2020-2 od 11. siječnja 2023., Rev 1053/2022-2 od

31. siječnja 2023., Rev 210/2023-2 od 20. rujna 2023., Rev- 425/2022-2 od 11. listopada 2023. i dr.), a prema kojem:

„Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“.

46. Navedeno pravno shvaćanje reafirmirano je i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3202/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je među ostalim istaknuto da „sudsko tumačenje domaćih pravila o zastari nije dovelo do njihova dokidanja jer su sudovi primijenili postojeći zakonom propisani rok, ali na način da se računa od onoga trenutka koji tužitelju omogućuje da ostvari pravo na pristup sudu.“

47. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 2. ZPP – a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (1.643,10 eura) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023, dalje u tekstu: OT).

48. Kod odlučivanja o troškovima parničnog postupka kod parcijalnog uspjeha stranaka u sporu, u situaciji kad su sporni osnov i visina tužbenog zahtjeva, prilikom određivanja troškova postupka potrebno je ocjenjivati (uzimati u obzir) uspjeh stranaka ne samo u pogledu visine prihvaćenog, odnosno odbijenog tužbenog zahtjeva, već je potrebno ocjenjivati uspjeh stranaka kako s obzirom na osnovu zahtjeva, tako i s obzirom na visinu prihvaćenog, odnosno odbijenog tužbenog zahtjeva.

49. Dakle, kada je tuženik osporavao osnov i visinu zahtjeva, ako je tužbeni zahtjev makar i djelomično usvojen tada se smatra da je tužitelj glede osnove zahtjeva (X) uspio u omjeru od 100%, a glede visine zahtjeva (Y) omjer uspjeha u sporu uzima se prema konačno postavljenom zahtjevu. Aritmetičkom sredinom između uspjeha glede osnove i omjera glede visine dobiva se omjer uspjeha u sporu tužitelja (Z1=X+Y: 2). Na jednak način izračunava se i omjer tuženika u sporu (Z2). Konačan uspjeh stranke u sporu dobiva se razlikom između omjera uspjeha tužitelja u odnosu na omjer uspjeha tuženika (Z1-Z2).

50. U konkretnom slučaju tužitelj je u odnosu na osnovu uspio u cijelosti odnosno 100 %, a tuženik nije uspio - 0 %. Tužitelj je u odnosu na visinu uspio ukupno u omjeru od 73,12 %, a tuženik 26,88 %. Aritmetičkom sredinom između uspjeha glede osnove i visine, tužiteljica je uspjela u omjeru od 86,56 %, a tuženik u omjeru od 13,44 %.

51. Oduzimanjem postotka uspjeha tužitelja i postotka uspjeha tuženika dobije se 73,12 % u kojem postotku je odmjerena naknada troškova postupka tužitelju.

52. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT - 100 bodova), zastupanje na ročištima 14.03.2024., 06.06.2024., 16.12.2025., 14.05.2026. i 17.09.2026. (Tbr 9. toč. 1. OT - 100 bodova svako), sastav podnesaka od 02.02.2024. i 07.11.2024. (Tbr. 8. toč. 1. OT - 100 bodova svaki), vrijednost boda 2,00 eura (Tbr. 54. OT), trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu od 400,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura i presudu u iznosu od 140,00 eura, ukupno 2.173,18 eura, sukladno čl. 155. ZPP – a te određeno u omjeru od 73,12 % sukladno uspjehu tužitelja što iznosi 1.589,03 eura te čemu je pribrojan trošak vještačenja u iznosu od 250,00 eura pa ukupno iznosi 1.839,03 eura.

Tužitelju je priznat trošak vještačenja u cijelosti jer je tužitelj sa svojim zahtjevom uspio barem djelomično, a kako je tuženik dao povoda za tužbu (zbog čega su ovi troškovi i nastali), dužan mu je troškove vještačenja naknaditi u cijelosti (tako i VSRH u Rev-229/2022-2 od 01.02.2024., Rev 994/2021-2 od 14. rujna 2021., Rev 473/2023-2 od 6. lipnja 2023. i dr.).

53. Nije priznat trošak sastava podnesaka od 16. siječnja 2025., 1. travnja 2025. i 15. lipnja 2026. jer sastav istih nije bio potreban za vođenje ovog postupka sukladno čl. 155. st. 1. ZPP – a.

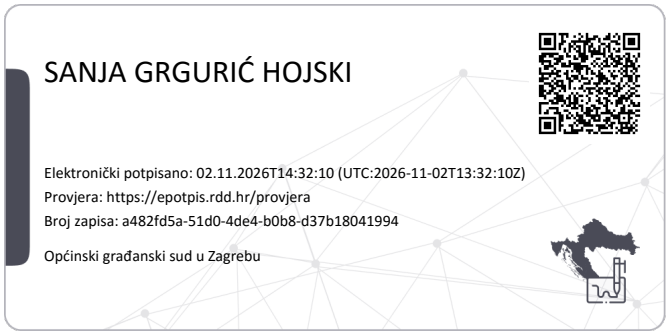
54. S obzirom na to da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude, tj. od 2. studenoga 2026. do isplate.

55. Zatezna kamata na parnični trošak dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

56. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 2. studenoga 2026.

Sutkinja:
Sanja Grgurić Hojski

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.
Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:
- tužitelju po pun. uz rj. za s.p. na tužbu u iznosu od 33,18 eura i presudu u iznosu od 140,00 eura
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-85c11**

Kontrolni broj: **0d1be-8712d-60b4e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.